

ПРИЗВАНИ ДА БЪДЕМ КАТО ХРИСТОС

Дейвид Уилкерсън
11 Април 2005

Наскоро една скъпа християнка ми каза: „Разбирам коя е целта в живота ми чрез едни уроци, на които присъствам.“ Тя завършваше осем седмичен курс за хора, които искат да знаят призива в живота си. Тя сподели, че всеки в класа бил нетърпелив да разбере този призив.

Чух по радиото един пастор да рекламира нещо подобно. Той предлагаше да помогне на слушателите да открият духовните си дарби. Ако поръчатے въпросника му, попълните го и му го изпратите обратно, неговият екип ще оцени личните ви дарби. След което ще ви кажат как да намерите мястото си в тялото на Христос.

Една отчаяна двойка служители ми писа: „Търсим начини да изпълним Божия призив в живота си, но се сблъскваме с всевъзможни трудности. Толкова сме обезкуражени, че понякога ни иде да се откажем.“ Може би тази двойка ще се обърне към източниците, които останалите използват. Убеден съм, че до известна степен такива неща са полезни. Библията казва, че Бог дава дарби на хората Си и аз вярвам, че има специални призиви.

Но въпреки това съм убеден от Библията, че съществува само една основна цел за всички вярващи. Специфичните ни призиви са събрани в тази цел, а всяка дарба струи от нея. И ако пропуснем този призив, всичките ни желания и цели ще бъдат напразни.

Исус споменава основната ни цел в Йоан 15:16: „Вие не избрахте Мен, а Аз избрах вас и ви определих да отидете и да принасяте плод.“ Призивът ни е чисто и просто този: ние сме призвани и избрани да даваме плод.

Какъв плод трябва да даваме?

Много честни християни мислят, че да даваш плод означава просто да водиш души при Христос. Но да даваш плод означава нещо много по-голямо от това.

Плодът, за който говори Исус е това да приличаме на Него. С две думи, да даваш плод означава да отразяваш образа на Исус. А изразът „много плод“ означава „да ставаме все повече като Христос, непрестанно“.

Да ставаме все повече и повече като Исус е нашата основна цел в живота. Тя трябва да е централна във всичките ни действия, в начина ни на живот, при взаимоотношенията ни. Всъщност, всичките ни дарби и призиви, всичката ни работа, служение и свидетелстване трябва да произлизат от тази основна цел.

Ако в сърцето си не приличам на Христос, ако видимо не ставам като Него, напълно съм пропуснал Божията цел в живота си. Няма значение какво постигам за царството Му. Ако пропусна основната цел, аз съм живял, проповядвал и съм се борил напразно.

Виждате ли, Божията цел за мен не може да се изпълни чрез онова, което правя за Христос. Не може да се измери чрез нищо, което постигам, дори и да изцеравам болните и да гоня демоните. Не, Божията цел се изпълнява в мен само чрез онова, в което се превръщам чрез Него. Хриstopодобието не се отнася до онова, което правя за Господ, а за това как се преобразявам, че да приличам повече на Него.

В главата на учениците, храма в Ерусалим беше велико Божие дело, изключително постижение. Те заведоха Исус на разходка да Му покажат великолепието на постройката, огромните тълпи, които се събираха ежедневно там, всички онези религиозни дейности, които се вършеха. Мислеха си, че Христос ще бъде толкова впечатлен, колкото бяха и те.

Вместо това, Исус охлади ентузиазма им с думите: „Всичко това ще се срути. Тук няма да остане и камък. Цялата тълпа ще се разпръсне, дори и пастирите ще се разбягат. Всичко, което ви впечатлява тук, всичко, което изглежда толкова религиозно, ще бъде отхвърлено, и това ще се случи, защото не разкрива кой е Христос. То е съсредоточено върху хората и разкрива това кой е човека.“

Истината е, че учениците бяха съсредоточили вниманието си върху погрешния храм - направения от хората. Фокусът им беше върху праведните дейности и бяха впечатлени от неправилните неща. Онова, което се случваше там не представяше Отец. Храмът се беше превърнал в гнездо на крадци и среброменители. Пророците и свещениците се грижеха за себе си. Те дори обираха и злоупотребяваха със собствените си родители. Храмът ни най-малко не служеше на Христовите цели.

Накратко – Исус пренасочи вниманието на учениците Си върху духовния храм. Както Павел щеше да напише по-късно до църквата: „Не знаете ли, че тялото ви е храм на Господ?“

Аз вярвам, че много християни днес са като учениците. Ние се впечатляваме от огромните църковни постройки, от множествата, които идват всяка неделя, от уникалното хваление, от многото програми и служения. Но посланието на Исус към нас е ясно: ние не трябва да се съсредоточаваме върху сгради от метал и камък, върху начина на хваление, или как се провежда службата. Тези неща само ще отклонят вниманието ни. Вместо това, фокусът ни трябва да бъде върху духовния ни храм.

Истината е, че Святият Дух е в храма Си през цялото време. Той живее в телата ни и е готов във всеки момент да ни включи в целите Си. Това означава, че домът ни трябва да е подреден.

Има време, когато сме призвани да говорим, да отсъдим правилно. Библията призовава всеки християнин да изобличава лъжеученията и лъжепророците. Особено служителите трябва да изобличават всичко, което не прилича на Христос в Божия дом.

Петър казва, че съда започва от Божия дом. А „дом“ не означава само църквата, а и човешкия ни храм. Аз трябва да съдя себе си, да видя състоянието на собствения си храм преди да мога да съдя каквото и да е в църквата. Исус казва: „Всяка пръчка в Мен, която не дава плод.. Ако някой не стои в Мен, той бива изхвърлен навън като пръчка и изсъхва; и ги събират и ги хвърлят в огъня, и те изгарят“ (Йоан 15:2,6). Всичко в църквата, което не отразява Христос – всичко, което е покварено или фалшиво, или не води хората до Неговото подобие, ще бъде унищожено. Исус ще го отхвърли и ще направи така, че това служение и нечестивите му извършители да изчезнат. В крайна сметка Той ще ги изобличи, ще ги накара да банкрутират, ще затвори служението.

Убеден съм, че ако някой християнин от нашето време можеше да мине през храма от времето на Исус, щеше да скърби поради онова, което би видял. Свещеници, които крадат пари, алчност, корупция, хората са полудели за пари – всичко това би било шокиращо. Този християнин би се почудил: „Докога ще търпи Господ такава глупост в дома Си?“

Но истината е, че състоянието на храма не трябва да е нещо, за което да се тревожим. Исус изгони злото от там. Той взе въжета и бич и очисти дома на Баща Си, премахвайки цялата корупция, която имаше в него.

Днес ние трябва да очистим храма по същия начин както Христос направи. А Той е верен да изхвърли цялата корупция от църквата Си в Неговото време и по Неговия начин. Ако реши, Той може да събори всеки лъжепророк за една нощ. Следователно, ние трябва да Му вярваме, че ще се погрижи за църквата Си. Нашата задача е да сме уверени, че нищо светско не се прокрадва в собствения ни човешки храм.

Павел казва: „Ние сме призвани според Неговото намерение.“

„Но знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение“ (Римляни 8:28). Посланието на Павел тук е просто: „Всичко трябва да работи за добро в живота на онези, които обичат Бог и ходят в пътищата Му.“

Тази истина ме кара да се запитам: защо има толкова много обезкуражение и отчаяние сред християните? Защо толкова много пастири са изтощени, изморени са и изоставят служението на тълпи по целия свят? Защо съществува такова ужасно съревнование между служенията?

Навсякъде виждам църкви, които са затънали до гуша в материализъм и дългове. И през цялото време хората умоляват за отговори в живота си. Питам те, как може това да е изобилния живот, на който Павел каза, че трябва да се радваме? Това ни най-малко не изглежда като добър живот. Просто отиди в която и да е християнска книжарница и прочети заглавията по рафтовете. Повечето от книгите са за това как да се справиш сам със самотата, как да преодолееш депресията, как да намериш задоволство. Защо е така?

Защото сме се объркали във всичко. Ние не сме призвани да бъдем успешни, свободни от всички проблеми, да бъдем специални, да „успеем“. Не, ние пропускаме призива, фокуса, който трябва да бъде най-важен в живота ни: да бъдем плодотворни в приликата си с Христос.

Когато бях на двадесет и девет, един по-възрастен от мен известен евангелизатор ме покани на обяд. Той ме посъветва: „Ако не си постигнал успех докато станеш на петдесет, никога няма да успееш. Остават ми пет години, след което шансовете ми за успех се изпаряват. Така че, ще започна национална телевизионна програма.“

Помислих си: „Да успееш? Това не звучи като призива на Христос.“ Скоро след това Бог отстрани този човек. Той беше забравен, всичките му мечти се провалиха. За съжаление, докато пътувам днес чувам истории като неговите. Няколко служители са ми казвали: „Ще построя мега църква.“

Един човек, който посети църквата ни веднъж, ми каза: „Толкова много ме е яд, когато виждам как всички останали успяват, докато аз имам толкова много финансови проблеми. Ще направя каквото трябва.“ Последното, което чух за този човек беше, че го издирваха органите на реда.

Истината е, че много от нас са призвани да бъдат обикновени християни. Но ние полагаме този товар върху себе си, за да сме в крак с духа на съревнование в света днес. Караме децата си да стават лекари, адвокати, известни бизнесмени, дори и „успешни“ служители. А не е нужно да правим нищо, за да намерим целта в живота си. Не трябва да строим сгради, да пишем книги или да привличаме тълпите. Павел казва, че ние сме предопределени да бъдем според образа на Христос и това е единствената ни цел: „Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Неговия Син, за да бъде Той първороден между много братя“ (Римляни 8:29).

Исус беше изцяло предаден на Отец и това беше всичко за Него. Той заяви: „Нито правя, нито казвам нещо, освен ако Отец не Ми каже.“ Павел ни казва, че всеки вярващ трябва да следва този пример и посока, да има същата цел: „Тук съм, за да служа на Господ.“

Та, искаш ли да даваш „много плод“, който се ражда от това, че заприличваш повече на Христос? Зададох си този въпрос докато подготвях това послание и Духът ми прошепна: „Дейвид, трябва да искаш да разбереш как да се държиш с другите.“

Просто казано – даването на плод се свежда до това как се отнасяме с хората. Ние изпълняваме целта в живота си, само когато започнем да обичаме другите както Христос обича нас. И заприличваме повече на Христос, когато любовта ни към тях се увеличава. Исус каза: „Както Отец възлюби Мен, така и Аз възлюбих вас; стойте в Моята любов“ (Йоан 15:9). Заповедта Му е проста и ясна: „Обичайте другите. Обичайте ги с безусловната любов, която ви показах.“

Духът ми посочи три области, в които безусловната Христова любов трябва да започне:

1. Любовта трябва да започне в домовете ни.

Заповедта на Исус се отнася за това как се държа с жена ми и с децата ми. При несемейните става дума за това как се държиш със съквартирантите си, с приятелите си християни, с най-близките си хора. Тази истина беше сърцевината на пророчеството на Малахия до Израел. Бог каза на свещеника по онова време: „Правите още и това: Покривате олтара на Господа със сълзи, с плач и с въздишки, поради което Той не поглежда вече приноса, нито го приема с благоволение от ръката ви“ (Малахия 2:13). Бог казваше: „вече не приемам приноса ви, нито поклонението ви. Няма да приема нищо, което донесете.“

Защо Бог вече не приемаше служението на тези хора? „Защото Господ стана свидетел между теб и жената на младостта ти, към която си постъпил невярно... пазете се“ (2:14-15). Ставаше дума за техните бракове.

Това не може да се заобиколи. Ако искам да стана човека и служителя, който Бог ме е призовал да бъда, тогава жена ми трябва да е в състояние честно да заяви пред небето, ада и целия свят: „Съпругът ми ме обича с любовта на Христос. Той прави грешки, но става по-търпелив и се отнася с повече разбиране към мен. Става по-нежен и грижовен. И се моли с мен. Не е лъжец. Той живее това, което проповядва.“

Сега, аз участвам като пастор на нещо, което може да се нарече мега църква. Провеждам конференции за служители по целия свят, проповядвам на хиляди хора наведнъж. Основах Тийн Челиндж - християнско рехабилитационно служение за алкохолици и наркомани, което има повече от 500 центъра в цял свят. Написал съм около 20 книги, основах библейско училище, дом за изоставени майки и децата им. Върху мен се е изсипвала много почит.

Но ако свидетелството на жена ми не е това – ако тя има тайна болка в сърцето си и мисли: „мъжът ми не е Божия човек, за когото се представя“ - тогава всичко в живота ми е напразно. Всичките ми дела – проповедите, постиженията, благотворителните дарения, многото пътувания – не означават нищо. Аз съм увяхващ, безполезен клон, който не прилича на Христос. Исус ще покаже на другите смъртта в мен и ще струвам малко в царството Му.

Можеш да евангелизираш колкото си искаш, да свидетелстваш и да раздаваш листовки. Може да ходиш на църква седмица след седмица и да пееш хваления за Бог. Но какво може да каже за теб съпругата ти? Какъв живот живееш у дома си?

Един пастор на средна възраст и жена му дойдоха при мен с разбити сърца и плакаха. Служителят ми каза през сълзи: „Брат Дейв, съгреших срещу Бог и срещу жена си. Извърших прелюбодеяние.“ Той трепереше в благочестива скръб докато ми изповядваше греха си. След това жена му се обърна към мен и каза нежно: „Простила съм му. Според мен, покаянието му е истинско. Аз знам, че той не е такъв човек. Убедена съм, че Господ ще ни възстанови.“

Имах привилегията да видя началото на едно красиво изцеление. Никога не можем да оправим миналите си провали, но когато е налице истинско покаяние, Бог обещава да възстанови всичко, което гъсеницата е изяла. Но предателството, което описва Малахия, не се отнася само за прелюбодеяние. То включва всичко, което може да бъде наречено нехристоподобие като: лоши намерения, горчивина, безчестие. Този вид предателства също обезсмислят постиженията през живота ни. Бог казва на всички, които ги извършват: „Няма да приема делата ти, поклонението ти, и нищо от онова, което Ми даваш. Имам спор с теб.“

Искрено желая всяка двойка, която се радва на брак, съсредоточен около Христос, да се изправи и да каже истината: „Не е лесно.“ Бракът е ежедневни усилия, точно както е и християнския живот. Както и пътя на Кръста, той означава ежедневно да се отказваш от правата си. Разбира се, Сатана знае, че си насочил сърцето си към това да приличаш повече на Христос у дома си, така че непрестанно ще праща изпитания. Накратко, няма по-трудно и интензивно училище от училището на брака. И никога не го завършваш. Бог ни казва ясно: животът ни с любимите ни хора е върха на изпитанията ни. Ако сгрешим тук, ще сгрешим на всички други места в живота си.

2. Христоподобието се отнася и до това как се държа с онези, които са извън семейството ми.

Да бъдеш като Христос означава да разпознаеш Исус в другите. В пътуванията си се срещам с много скъпи мъже и жени, които зная, че са се предали изцяло на Господ. Сърцето ми подскача в момента, в който ги видя. Дори и никога преди това да не сме се срещали, аз имам свидетелството на Святия Дух, че те са пълни с Христос. Все още виждам лицата на някои от тях: пастори, епископи, бедни улични евангелизатори. И в момента, в който ги виждах, без нито дума разбирах: „Този мъж е бил с Исус. Тази жена е доволна в Христос.“ Когато ги поздравявам, винаги казвам онова, което бих искал да кажат и на мен: „Брате, сестро, виждам Исус в теб.“ Не го казвам като ласкателство; това е свидетелство от Святия Дух.

Ние знаем, че Христоподобието означава да обичаме другите, както Той ни обича. Но това означава също и да обичаме враговете си – онези, които ни мразят, които ни вредят, които не могат да ни обичат. И ние трябва да го правим, без да очакваме нищо в замяна. Разбира се, да обичаш по този начин е невъзможно с човешки средства. Не съществуват никакви „как да...“ книги, сборници от правила или човешки интелект, който да ни покаже как да обичаме враговете си по начина, по който ни обича Христос. Въпреки това, на нас ни е заповядано да го правим и то с непрестанно растяща цел. Според Исус, това е плода, който трябва да даваме.

Та, как да го направим? Как да обичам мюсюлманина, който се изплю в лицето ми близо до нашата църква? Как да обичам хората, които посещават интернет сайтове, в които ме наричат лъжепророк? Как да обичам хомосексуалистите, които маршируват по 5-то авеню и носят плакати с надписи: „Исус беше гей“? Как наистина да ги обичам в Христос? Аз не знам как със собствените си сили да обичам дори и другите християни.

Много просто – трябва да е дело на Святия Дух. Както Исус се моли на Отец: „Така че любовта, с която си Ме възлюбил, да бъде в тях, и Аз в тях“ (Йоан 17:26). Христос помоли Отец да положи любовта Си в нас, и обещава, че Святия Дух ще ни покаже как да живеем в тази любов: „А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща. Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява. Всичко, що има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето като взема, ще ви известява“ (Йоан 16:13-15).

Чувате ли какво казва Исус тук? Святия Дух вярно ще събере всички начини, чрез които Христос е обичал хората и „ще ни ги покаже“. Всъщност, Духът се наслаждава да ни показва повече от Исус. Това е причината Той да живее в телесните ни храмове: да ни научи кой е Христос. „Вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас... Той ще ви научи на всичко“ (Йоан 14:17,26).

3. Накрая, нехристоподобното разделение в църквата я е ограбило от силата и влиянието ѝ във всяка нация.

В апостолските времена църквата беше изпълнена с властта на Христос до такава степен, че караше царете и управниците да треперят. Павел и младите му пастори и евангелизатори безстрашно проповядваха. Те пълнеха цели градове и народи с посланието на Исус. Това беше църква, позната с Христоподобието си, със силата си да оказва влияние върху небето и земята.

Но днес голяма част от църквата представлява слаба, немощна институция, притежаваща малка част от Христовата власт. По целия свят ѝ се присмиват и подиграват. Докато пътувам от страна в страна, мога да разбера защо се случва това. Често виждам църквата в плачевно състояние, белязана от тесногръдо разделение между различните деноминации. Всяка група твърди, че принадлежи на Христос и проповядва библейското Евангелие. Но в някои случаи, тези групи не могат дори да седнат заедно на масата.

За радост, в много нации християнските лидери пресичат деноминационната черта, за да ни помогнат да проведем конференциите си. Но все още съществува голямо разделение между културата и расите. На някои групи се гледа като на по-низши и дори не биват канени на събранията. Също така навсякъде се зараждат нови религиозни течения и се случват истински съживления. Но някои от тях стават недостъпни с твърдението, че единствено те са носители на истината.

Накрая, съществува и още един вид разделение в църквите, което няма нищо общо с Христоподобието. Това е бездната между големи и малки: онези, които вършат големи дела в Господното име, срещу онези, които са призовани за по-малки дела.

Бог укорява този вид разделение: „Защото кой презира деня на малките неща?“ (Захария 4:10). Това беше словото Му към израилтяните, които презираха основата на храма, положена от Зоровавел. Те презираха новото дело, защото не беше толкова впечатляващо, колкото храма на Соломон.

По същият начин днес много пасторски конференции слагат ударение върху растежа на мега църквите. На служителите на малки църкви им се казва: „Посещавайте семинарите на пасторите на мега църквите и ще намерите ключа към успеха. Евентуално може да се сдобиете с църква като неговата.“ Но това кара пасторите да се обезкуражават още повече. Накрая те са убедени: „Не правя нищо важно за Бог. Той просто не ме използва.“

Честно, аз ще се радвам да посетя конференция за служители, на която всички говорители да са пастори на малки или средно големи църкви. Нямам никакво желание да слушам как да изградя огромна църква или да събера огромен бюджет. По-скоро бих чул пасторите на 20-30 малки църкви да споделят какво им казва Бог, какви откровения са получили за Христос.

Може би си мислиш: „Аз съм един от тези хора. Нещата, които правя за Божието царство са много малки. Не правя нищо важно за Господ.“ Това не е така. Нека ти кажа как си мисля аз, че Бог разглежда целия този проблем.

Най-полезните хора в църквата на Исус Христос са онези, които имат очи да видят и уши да чуят. Да, някои хора вършат велики дела, които се виждат и чуват от много хора. Но някои от тези служители нямат очи да видят нуждите на страдащите хора. Те са ориентирани по-скоро към проектите, отколкото към нуждите.

Простият факт е, че Христос, Който живее в мен не е сляп или глух. А Словото Му казва: „Но ако някой има благата на този свят и види, че брат му е в нужда, а заключи сърцето си за него, как обитава в него Божията любов?“ (1 Йоан 3:17). Исус вижда всички нужди и болка около мен. Той чува стенанията и виковете на отчаяните и поробените, и ако ще приличам повече на Него, тогава се нуждая от очите Му, за да видя същите неща.

Това е любовта на Христос: да чуя отчаяния вик на сирака, на детето от гетото, самотния, потискащ вик на хомосексуалиста, на когото му е писнало от греха му и дави мъката си в алкохол, агонизиращите виковете на гладните, бедните, затворниците. Да бъдеш като Христос означава да имаш „очи да видиш и уши да чуеш“.

О, Господи, дай ми ухо, което чува. Помогни ми да престана да казвам на хората колко много знам. Вместо това ми помогни да чуя какво казваш на онези, чиито глас не се чува в публичното пространство. Помогни ми да бъда ученик в нозете на незнайните пастори и слуги в тялото, които наистина дават много плод. Нека чуя какво казваш Ти чрез тях, и нека обичам другите не само на думи, но и на дела и в истина.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2005 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Called to Be Christ-Like](#) / [Призвани да бъдем като Христос](#)